

Cesta pro vraha

Jaroslav
Velinský

Případ
bezděčného
detektiva
Oty Finka

Cesta pro vraha

Knihy Jaroslava Velinského
v nakladatelství MYSTERY PRESS

Ota Fink

Strašidlo minulosti
Velice dlouhé schody
Volání odnikud
Cesta pro vraha

Augustin Veliký & spol.

Spravedlivá pistole
Mys Mrtvého muže
Hra na smrt
Mrtvý z Olivetské hory
Krvavá fontána
Malý zelený slon
(v souboru **Případy Augustina Velikého & spol.**)

Připravujeme

Dívka s copem
Přibližné řešení

**Případ
bezděčného
detektiva
Oty Finka**

**Cesta
pro vraha**

**Jaroslav
Velinský**

**Mystery Press
2024**

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jaroslav Velinský – heirs, 2004/2011

Cover Illustration © Jaromír 99, 2024

Book Design © Veronika Kopečková, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-657-6 (pdf)

**Kamarádkám a kamarádům
z Avalonu a kamarádu Mrožákovi
s omluvou za to, že jsem jeho nápad
použil až po dvaceti letech.**

1

„Co tě to napadlo, se svazákama na hory?“

„Že se divíš,“ řekla Marie Zvoníčková. A jestli prej jsem někdy proseděl Štědrej večer na svobodárně, kde kromě mý osoby a sem tam nějaký tý myši byl akorát Slizoun na vrátnici. Povídám, že ne, a Marie na to, že se jí tam nechce tvrdnout ještě na silvestra.

„No jo, Mařenko,“ řekl jsem, „když ty máš ráda celej svět. Jenomže celej svět se na tebe vybodne, když jde o něco jinýho než o to jediný.“

Zrovna byla svačina a já si s flaškou mlíka a rohlíkem zaběh za Marií do přízemí. Zahlíd jsem totiž její jméno na nástěnce pod nápisem:

ÚČASTNÍCI REKREAČNÍHO POBYTU NA CHATĚ ROH ZÁVODU 01

„Myšáku,“ řekla Marie na tu mou geniální myšlenku, „ty víš dobře, že jestli jsem do někoho fakt udělaná, tak seš to ty. Ale jelikož z toho mám kulový –“

Přerušil jsem ji: „Hele, za prvý si nech toho myšáka a za druhý mi nepovídej, že jsem tvoje první láska.“

Jak bych taky moh bejt. Když přišla z pastáku k nám do fabriky, měla za sebou hříchů, že třeba taková holka House se na ně nezmuže nadosmrtni, i když její slovník není o nic jemnější. Naši nemaj šajna, že jsem jí (teda Houseti) doporučil, aby před nima radši držela zobák, jestli maj setrvat v dobrý víře, že je hodná a slušně vychovaná květinářka a zahradnice. Tudíž si navíc myslej, že holt je trošku nemluvná.

„Úplně první láska ne,“ řekla Marie. A když jsem mlčel, dodala: „Kdybych ti o něm měla povídat –“

Já na to, že nemusí, protože jsem se jen přišel zeptat, proč se jede otravovat se svazákama na hory, kde to bude jen samá agitka a pitomý společenský hry. Opřela se o vrtačku, na který dělala brzdový bubny, zahleděla se do blba a řekla: „My se dokonce měli brát. Jednou takhle v sobotu mě chtěl představit svý mámě; pak to na poslední chvíli odložil, že prej nejdřív nějaký pokání... Já mu povídám, co blbne... Prej abych se neptala, že to je kvůli partě...“

Připadlo mi to praštěný a taky jsem se v tom smyslu vyjádřil. „Jo,“ na to Marie, „ale on to tak fakticky řek.“

„Byl pobožnej a chtěl se napřed z něčeho kát...?!“

„Neptala jsem se, když nechtěl. A pak nás zabásli.“

„Jeho taky?“

„Nemám šajna. U soudu už jsem ho neviděla a ptát se nebylo koho... Mě poslali do pastáku, to bylo zas moje pokání, co bych ti povídala, vždyť víš... Co mě pustili, jsem o partě neslyšela, a taky mě to už dávno nezajímá. Byla jsem kráva, že jsem tak mohla žít.“

Když nastoupila v Pragokovu, nejdřív vyvážela špóny a chodila se svačinama. Pak šla do sebe a udělala si závodní školu práce. Měl jsem na tom jistou zásluhu, udělala to hlavně proto, abych viděl, že to dokáže. Taky to dokázala; ale jinak z toho mezi náma stejně bylo jen takový to kamarádství, který sice tu pomyslnou hranici tu a tam překročí – ale nic víc. A když jsem začal chodit s Housetem, skončilo

i to. Věřil jsem, že teď už si sama se sebou nějak poradí. „Jakej jinak byl?“ zeptal jsem se.

„Jinak byl hodnej a měl mě rád,“ řekla a spustila mašinu. „Hele, mistr čumí.“ Asi neměla chuť v tom uhozeným rozhovoru pokračovat ještě po odhoukání.

Zato já musel absolvovat rozhovor ještě uhozenější, sotva jsem se vrátil do soustružny.

Zrovna jsem nastavil nože na patřičný místo a klikou příčného posuvu začal krájet čtyři modrostříbrný špóny najednou, když ke mně přikráčela Růžena Brandejsová v civilu. Nebylo mi jasné, co dělá ve fabrice bez obvyklého puntíkováného šátku a brejlí okula, ale hned jsem se to měl dovědět.

„Oto, prosím tě,“ začala, když jsem odjel s nožema a vypnul spojku, „měla bych pro tebe jistej úkol...“

„Jakej úkol?“ povídám. „Už nějakej pátek nejsem ve svazu a úkolujou mě leda Ferkl s Kotlánem.“

Měl bych dodat, že Růžena Brandejsová je předsedkyní závodní organizace ČSM, ze který jsem trochu předčasně vyrost. „No, víš,“ pokračovala, „mám takovej problém. Na ty hory jedou taky svazáci z nula jedničky, poslední učňovskej ročník; maj vánoční prázdniny. Dostala jsem to na povel, a tak teď sháním pár starších soudruhů, aby mi s tím trochu pomohli. A tobě přeče ještě zbejvá nějaká dovolená...?!“

„Zbejvá,“ já na to. „Ale silvestr už mám domluvenej s Vrbou. Jedu k němu na boudu.“

„Jenže až na silvestra, ne? Soudruh Vrba přeče v pátek dělá odpolední...“

„Je volná sobota, tak pojedeme hned ráno.“

„No vlastně,“ na to Růžena, „třeba bys odtamtud taky moh odjet v sobotu ráno. To mi tam přijede soudruh Zikmund, víš? Ten už mi to na tý silvestrovský oslavě pomůže ohlídat.“

„A co bys na tom chtěla hlídat?!“

„Oto... ty fakt nemáš přehled. Nová školská reforma klade důraz na spojení školy se životem. Učňové jedou s náma v rámci –“

Nová školská reforma mi mohla bejt ukradená. Skočil jsem jí do řeči: „Hele, nemusíš mi hned dělat školení. Copak na nula jedničky na to hlídání nikoho nemaj?“

„Od nich jede lyžařskej instruktor, soudruh Horyna; ale ten bude na chatě hlavně kvůli výcviku.“

„Já nevím... zima na horách mě teda nikdy nelákala. Co kdybys řekla Fanoušovi?“

Fanda Kelner byl pro podobnou akci ten pravej týpek. Už přes třicet, svobodnej a nárámnej machr.

Jenže Růženě říkal Eulálie a ona zase nebyla zvědavá na ty jeho věčný světácký frky. „Soudruh Kelner?“ řekla znechuceně. „Já nevím... nezeptal by ses ho sám?“

„Organizuju snad nějakej zájezd na hory?!“ já na to.

„Ty seš ale dneska protivnej,“ řekla a pokrčila nos.

Popad jsem klíč, vyndal hotovej kus, upnul do mašiny další, utáh kličku koníka a pustil spojku.

Růžena odkráčela k Fandový libertě. Jak se k ní nonšalantně otočil a dal si nohu na vanu, moh jsem jedním okem sledovat jeho intrikánskej profil. Culil se pod knírek, něco vykládal a Růžena přikyvovala.

Načež se otočila a kejvla na mě.

Nemoh jsem se tvářit, že nechápu, co chce; tak jsem zase zastavil mašinu a šel k nim.

„Soudruh Kelner,“ řekla, „mi zrovna slíbil, že pojede, když pojeděš ty. Mně by to opravdu moc pomohlo...“

„Dík, Fando,“ já na to.

„Neblni, Oto,“ šklebil se, „proč bys nejel na pár dní zadarmi-go na hory? Kdejakej padour vysolí kdovíkolik stováků, aby se moh

nalokat zdravýho horskýho vzduchu. Budem tam od středy do soboty ráno a k Vrbovi na boudu to klidáňko stihnem.“

Bejval bych se snad i hádal. Jenže mě napadlo, že třeba udělám radost Marii. Tak jsem kejvnul.

Blbec.

2

„Stánkovéj prodej dělám docela ráda,“ řekla holka House. „Ale když mi na podniku z etickejch důvodů zakážou vyvolávat ,kupte si věneček pro nebožtíčka, lacinej, za tři pade‘ – a ještě se mám tvářit soustrastně, to už přestává sranda. A v týhle šílený zimě kór.“

Sehnul jsem se pod pult na dřevěnejch kozách a kolečkem k tomu určeným jsem povytáh knoty petrolejovejch kamínek. Byl na nich nápis *Astral* a taky astrálně smrděly. Za zádama jsme měli zeď vedle bočního vchodu Olšanskýho hřbitova v ulici Jana Želivskýho. Táhnul z ní mráz jako z ledařskýho vozu a nahoře nad ní čouhaly ojíněný vršky hrobek a křídla mramorovejch andělů.

Po chodníku se proháněl prašan a belhali truchlící pozůstalí. Stmívalo se a punčošková lampa pod plátěnou střechou slabě syčela. „My bysme ve fabrice mohli na vedení vymáhat příplatky, kdyby na dílně spadla teplota pod šestnáct a eróhá bylo k něčemu,“ řekl jsem.

„Já bych tohle taky bez příplatků nedělala.“

„Nejsou tak velký.“

„Každá kačka dobrá. Jo, paní, tuhleten věneček je za tři padesát – a tenhle za pět.“

Dolů k Žižkovu projela tramvaj. Zoufalej vrabec zkusil dohnout do slaměnky v jednom věnečku na pultě a zase zhnuseně odlít. Okolo prošla bába se strašně dlouhým jezevčíkem ve svetru.

„Ty, House,“ řekl jsem, „pozejtří nepřijdu.“

„Budeš dělat přes čas?“

„Něco horšího.“

„Ježíšku... a co?“

Tak jsem jí to vyložil. Důležitěj úkol a tak dále, semhle támhle. Chvíli to trvalo, pořád se do toho montovali zákazníci. Věnečky, kytičky, svíčky...

„No jo,“ řekla nakonec House, „to jsi moh dost těžko odmítnout, že jo? Když jede taky Fanda...“

Na Fandu Kelnera si potrpěla, jelikož ji jednou pozval na zkoušku fabričního bigbendu a stříhli si spolu dvojhlasně *Příběh naší lásky*. Kapelník Honza Benda se dokonce vyjádřil, že z Libušky (teda jako z House) by mohlo něco bejt, kdyby si ji Fanouš vzal do parády. To jsem jim samozřejmě hned v zárodku zatrhнул.

„Ale něco bych od tebe tím pádem potřeboval,“ řekl jsem. „Naši se totiž nechali ukecat od čenětickejch příbuznejch, aby k nim na pár dní přijeli. Hrabák od nás z fabriky je tam ve středu hodí autákem. Kdybych jel pryč jenom na tu sobotu a neděli... jenomže když odjedu ve středu, mámě by tam zmrzlo domácí štěstí a ona ho má ještě po babičce.“

„Aha. Mám se teda na těch pár dní nastěhovat k vám a přikládat?“

„Nebo odvezem kytku k tobě domů.“

„Tak jo. Já se s tvójí mámou nák dohodnu. A fakt to s Fandou z těch hor na silvestra stihnete?“

Fanda sice není žádněj tramp, ale od jistý doby kamarádí se Saharou a Mrožákem. Slejaz se u něj doma a že prej dávaj doku-py rytmickou skupinu. Kromě toho zpívání s fabričním bigbendem

hraje na kytaru jako pámbu a kluci ho žerou, včetně Džimáka, šerifa Jukoňáků.

Na boudě u Vrby zkrátka na silvestra musel bejt.

„Předsedkyně mi slíbila, že jo.“

„To je ta –“

„No jo.“

„Tu bych roztrhla jak hada,“ řekla holka House. „Nic dobrýho ti nikdy neudělala. Že jí to není blbý, něco od tebe chtít.“

„Ona za to nemůže.“

„Může, nemůže.“

Chvíli se na mě ksichtila, ale brzo ji to přešlo. Nikdy se na mě nedovedla zlobit dýl než minutu. Ostatně kdybych bejval byl jinej, asi by mě nemilovala. Proto se taky smířila s tím, že s ní tady od středy nebudu.

„A co když tě ukecá, abys tam zůstal?“

„Neukecá.“

„Jestli nepřijedeš, Bimbo tě –“

Bimbo je těžká váha a můj weltr by si s ním zaručeně neporadil. Naštěstí patří mezi moje dobrý kamarády a krz svou ségru House se navíc považuje za mýho šváru. „Hele, víš co?“ řekla. „Brácha stejně pojede na mašině. My si tě v sobotu po poledni vyzvednem u vás před barákem a svezíš se s náma. Asi tak v půl jedný...?“

„Jo, to by šlo.“

Políbil jsem ji na studenej nos.

Už byla úplná tma, když začala balit. Přijela dodávka ze Zahradnictví a květinářství. Pomoh jsem jim naložit, počkal, až House odevzdá tržbu, a když už jsme byli na tom Žižkově, šli jsme do Aera na *Žižkovskou romanci*.

Houseti to připadalo dojemný a pořád mi šeptala, že ten Vala tam vypadá skoro jako já. Nedala si říct, že je to jenom kvůli stejnému montgomeráku.

Bylo tam teploučko.

Když jsme z bijáku vypadli a sedli si do vlečňáku vymrzlý devítky, House povídá: „A co bagáž, hele?!“

„To teda nevím,“ já na to. „Kromě toho ruksaku, co jsem měl v létě na vandru, mám akorát starej kufr.“

„A nejspíš pojeděš v tomhle montáku.“

„No co, má vložku.“

„Blbost. Všecko ti seženu. Chceš taky lyže?“

„Kdo by se s tím tahal. Na boudě si prej můžu všecko vypůjčit. Boty a lyže taky.“

„Jo? A umíš na tom vůbec jezdit?“

„Učil jsem se to na vojně.“

„Tak to budeš hotovej přeborník, že jo?“

„No jéje. Telemarky, kristiánky... pochvala před nastoupenou jednotkou a odznak vzornýho lyžaře.“

Zahihňala se. „Skákat taky umíš?“

„Reknágl hadr.“

To byl německej skokan, co ve Squaw Valley vyhrál olympijskou zlatou, jestli to nevíte.

„Já teda myslím,“ řekla House, „že kecáš. Hlavně si tam nezlom nohu. A vůbec, Biggles, co bys lez na lyže, když tam máš dělat bačaře? Na nějaký tý sjezdovce se žádný nepřístojnosti díť nebudou.“

Měla pravdu a taky jsem jí to řek.

Chvíli na to, když jsme čekali na jedenáctku, se zase zahihňala a řekla: „Já tě úplně vidím, jak tam lezeš do pokojů s baterkou a kontroluješ, jestli každej leží, kde má ležet.“

Viděl jsem to taky a nehihňal jsem se.

3

Ve středu ráno jsme se sešli na Masaryčce.

Venku chumelilo a pod střechou perónu byly všude jenom samý lyže, lyže a zase lyže. Od vojny jsem žádný neviděl, a teď jsem zíral, jak se vývoj řítí mílovejma krokama vpřed. Nejen že máme nověj školskej zákon, ale taky nový vázání. Kdepak nějakěj kandahár.

Holka House mi sehnala výbavu, že se nad ní srdce smálo a Růžena Brandejsová vůčihledně pohoršovala. V kanadákú s obrovskejma klopama a páskem ušitým z vlněný deky, vysokejch kanadách a s usárnou na zádech jsem aspoň pro Růženu vypadal mnohem páskovštějc než v obvyklým montgomerákú. A to jsem ještě odmít stetson, co mi po Houseti poslal Džimák.

„Jakou asi myslíš, že budeš mít před těma mladejma autoritu?“ syčela na mě v koutě u odpadkovýho koše, kam mě zahrnala. „Vždyť jsi oblečenej jako chuligán!“

„Trampové nejsou chuligáni,“ poučil jsem ji.

„A ta věc, co máš místo ruksaku...“

„Je to praktický,“ řekl jsem. „Jenom se koukni na ten svůj příšernej modrej pingl. Namaluj si na něj pár kontinentů a můžeš ho

nabídnout jako učební pomůcku v rámci nového školského zákona. Něco takového táhnout na zádech...“

Řekla, že se mě o to nikdo neprosí. Já na to, že jsem rád, anžto prosby neumím odmítnout, a kdyby mě prosili všichni, vypadal bych nakonec jako agent s glóbusama. Rozvádět to neměla zájem, i když to bylo docela zajímavý téma. Jenom se zeptala, co má bejt to US, a tak jsem jí vysvětlil, že to znamená Umělecká scéna a že mi to půjčil Pavel Kohout. Vypadala, že tomu nevěří.

V tlačeni okolo jsem zahlídl Barboru Konvickou, vyhlášenou královnu krásy z mistrovny. Měla na sobě šponovky a úžasnou tyrkově zelenou větrovku, u nohy přepychovej montblank a opírala se o pozlacený lyže s nápisem *Mistral*. „Hele, Růžo,“ řekl jsem, „ona je taky svazačka?!“

„I kdyby nebyla,“ na to Růžena, „nemůžeš ji pořád jenom odsuzovat. Chce se zapojit do kolektivu a takový my potřebujeme. Nebo snad ne, Oto?!“

„Já ji nepotřebuju,“ řekl jsem.

Problém byl v tom, že Barbora Konvická potřebovala mě a nic nedala na neutuchající snahy Fanouše Kelnera, kterej se před ní málem plazil po kolenou.

Už dávno si umanula, že mě sbalí.

„Aha,“ řekla Růžena, „už zas to tvoje typický individualistický hledisko.“

„Jasně že jo,“ já na to. „Já jsem ten blondák na koni, Růženko.“

Martina Edena nečetla a toho chlápka Nýčeho, co to prej vymyslel (aspoň jak mi to jednou povídal vzdělanec Letenský), určitě taky ne. Pohodila copem a šla diskutovat s chlápkem ve šponovkách s prošitejma pukama, lyžákách s přezkama a norským svetru s jele-nama. Na makovici měl červeného kulicha s bambulí, kterou si pro mě za mě moh dát na frňák a jít s tím rovnou do cirkusu. Ale Růženě asi připadal normální.

„To je ten Horyna,“ povídá mi Fanda. „Instruktor.“

„Hele, Fanouši,“ řekl jsem, „nejsi ty oháknutej stejně jako on? Akorát že nemáš na čepici tu blbou bambuli a namísto jelenů máš na svetru něco jako háknkrajce v zástupu.“

„Jsem ohozenej na hory,“ na to Fanda. „Neříkám, že tvý kvádro není horalský. Je to model Aljaška osmnáct set devadesát sedm, a jestli ti něco schází, tak leda Bílej tesák na špagátě.“

Věděl jsem, že mezi všema okolo vypadám jako Elam Harnish. No a co? Zima mi nebyla, nohy mě nezábly a usárnu jsem na zádech ani necejtil. Móda je blbost.

Nějaká rozjívená učednice na mě vyvalila kukadla a zeptala se: „Soudruhu, ty s náma taky jedeš?“

„Hotovka,“ já na to. „Jako dozorčí zájezdu. Jsem seržant Fink od kanadský jízdni.“

Vyprskla do hrsti a šla se svěřit ostatním.

„Náhodou,“ řekla Barbora Konvická, „Ota v tom vypadá náramně šik. K těm jeho hrdinskejm rysům si ani jinej kostým neumím představit.“

„Ty budeš královna hor, Barunko,“ na to Fanda.

Koukal jsem po ostatních. Byl tady Kukačka se svojí nerozlučnou harmonikou, zahlíd jsem Radmilku se třema holkama od vrtaček a pár dalších svazáků ze všech možnejch oddělení Pragokovu. Měli na sobě roztodivný kombinace civilu s lyžařským dresem a Růžena mezi nima poletovala s nějakým seznamem a odškrťovala si. „Soudružka Zvoničkova!“ vyvolávala. „Je tady soudružka Zvoničkova?!“

„Někde zvoní,“ hlásil jeden bažant z nula jedničky.

„Hele, ty, nebud' drzej,“ řekl jsem mu, abych vyvíjel nějakou činnost. „Soudružka Zvoničkova je údernice a denně překračuje plán o třiadvacet a půl procenta. Z tý byste si měli vzít příklad, haranti. Čeká vás třetí pětiletý plán rozvoje národního hospodářství.“

Zaslech jsem, jak v tom chumlu pubertáků někdo zahuhlal: „Vole, to je řemen.“

Nechal jsem ho při tom, protože jsem zahlídl Marii, jak se řítí na perón. Už mi bylo divný, že nejde, protože projevila potěšení, když jsem jí řekl, že na hory jedu taky. Mě zase potěšilo, že je ohozená skoro jako já; jen ty šněrovací kanady a usárnu neměla, přiklusala v pohorkách a na zádech vláčela gigantickéj a děsivě oranžovej montblank.

„Neříkali jsme v devět třicet?“ uvítala ji Ružena.

Marie řekla: „No jó, taky jsem vyjela z Vysočan v půl devátý. Jenomže na Invalidovně byly zamrzlý koleje a tramvaj vykolejila. Táhnou se sem šourem.“

Marie umí lhát jako málokdo.

„Tak nastupujem, nastupujem,“ pokřikoval ajznboňák a soudruh Horyna se k němu připojil: „Pragokov, třetí a čtvrtý vagón odzadu!“ Dělal přitom rukama něco jako Stalin na smíchovském nádraží, než ho přikryli.

„Dej to sem,“ řekl jsem Marii a hmátnul po tom jejím strašidelným ruksaku. „Hodím ti to tam.“

„Dík, seš zlatej.“ Tlačila se za mnou. „Jo – hele, radši bych seděla u dveří do chodbičky... Člověk to má blíž, když musí na hajzl.“

Vrazil jsem do prvního prázdnýho kupé. Usárnu jsem přitom ani nemusel sundávat. Napřed se mi to jevilo jako náramná frajeřina, ale když jsem vzepřel a hodil ten oranžovej montblank na nosič a otočil se, zjistil jsem, že kupé už není prázdný, protože zatím za mnou všeko obsadili uředníci. Asi se těšili, že od soudružky údernice načerpaj stachanovský zkušenosti.

Kdybych si byl bejval ten vlastní pingl napřed sundal a hodil na sedadlo...

Protože jsem Marii nechtěl jen tak opustit, opřel jsem se u dveří do chodbičky, hodil usárnu jen tak na podlahu a dělal, že postojím.

Svlíkala si kabát a věšela ho na háček; jak si odmotávala šálu, zahlíd jsem, že má na krku takovej divnej přívěsek. Bylo to něco jako pavouk ze čtyř zkroucenejch kousků měděnýho drátu pověšenej na řemínku.

„Co to je?“ povídám. „To jsem u tebe nikdy neviděl.“

„Co by to mělo bejt?“ řekla. „Zkrátka pavouček, no. Ty nevíš, že pavoučci nosej štěstí?“

Kejvnul jsem, že to vím. Ani jeden z nás dvou netušil, že zrovna tenhle je výjimka.

4

Snad bych tam bejval prostál celou cestu, kdyby se Marie nepustila do diskuse s učedníkama.

Chvilku jsem to poslouchal a občas do toho taky něco plácnul. Vůbec je to nezajímalo a já si s jistým zděšením uvědomil, že jsem pro ně starej kořen.

Z ponurejch myšlenek na horempádem prchající mládí mě vytrh ten lyžařskej klaun. Najednou do mě zezadu šťouch a povídá: „Tohle není zrovna to nejšťastnější vybavení, soudruhu Finku.“ Koukal přitom směr podlaha na mou usárnu a šněrovací kanady.

„Ten pingl se dobře nosí,“ řekl jsem.

„Zato boty se špatně šněrujou zmrzlejma prstama.“

„Já se obouvám vevnitř.“

„Ty jsi toho v životě moc nenalyžařil, co?“

„Kvůli lyžaření s váma nejedu.“

„Já vím, soudružka Brandejsová mi to říkala. Ona je nějak moc opatrná, co?“

„Já taky.“

„Přesto se bez toho neobejdeš... Vytáhnu je všechny na sjezdovku, a ty přece nebudeš sedět sám na boudě, to bys soudružce

Brandejsový moc nepomoh. A postávat venku jen tak, bez pohybu... mrzne, bejvá tam větrno – to člověk v tu ránu omrzne.“

„Prej se tam daj půjčit lyže i s botama?“

„Jo, to samozřejmě daj.“

Popadla mě frajeřina, když se na mě takhle vytahoval. Povídám mu, že záleží jedině na mně, jestli vyrazím na sjezdovku nebo na túru, nebo třeba do hajzlu, jen ať se nestará.

„No, já jenom,“ na to Horyna, „abys nepřecenil svý síly. Každý začátečník si myslí, že je Hemelejnen, vyrazí si na běžkách... nejdřív se mu zdá, že je to sranda, pak spadne mlha, zafouká fukěř... hory jsou hory, počasí se tam mění z hodiny na hodinu; najednou tě začnou bolet nohy, dáš si dvacet a zmrzneš.“

„Já ne,“ řekl jsem poněkud pošetile.

„Nechceš si sednout k nám do kupé? Je tam volno.“

„Dík. Mně je tady dobře.“

Pokrčil ramenama, odkymácel se o pár kupátek dál a do jednoho zapad. Nejspíš tam hned začal vyprávět, jak lyžař zalyžařivší si potkal lyžaře nezalyžařivšího si.

Zatímco mi dělal přednášku, jeden z těch hošanů, co seděli naproti Marii, zavřel dveře.

Trošku se mě dotklo, že proti tomu neprotestovala, tak jsem se otočil k oknu a s chmurnou nostalgií v oku zíral, jak ve vánici mizej rodný Hradčany. Napadlo mě, že zrovna tak to muselo připadat Janovi Ámosovi Komenskému, když se naposled rozhlídl z hraničního přechodu na Cínovci. Zasvit mi, ty slunko zlaté, na poslední z vlasti krok.

Byli jsme někde za Prahou, když z kupé, kam mě zval ten lyžařskej zázrak, vylezla Růžena, že prej s dovolením, a já jí povídám: „Hele, co já můžu v těch zasněžených krpálech zachránit, kdyby něco...? Jestli to nevíš, tak jsem na lyžích stál naposled ve čtyřiatřicátým roce, a to jsem na nich taky naposled upad.“

„Od toho je tu soudruh Horyna,“ řekla. „Mně jde spíš o nějakou mimořádnou událost.“

„Aha. Kdyby třeba vlak zapad do sněhu a někoho přitom zavraždili.“

Vraždu v Orient Expressu taky nečetla. Podívala se na mě s mírně pohoršeným nepochopením, udělala *tc, tc* a pokračovala chodbičkou na konec vagónu.

Zrovna jsem si říkal, že stojím na špatný straně – teda vagónu samozřejmě –, protože jestli to takhle bude vypadat dál, nezbyde mi než celou cestu čumět do skály, když odněkud přivrávorál Fanda a povídá, kde že sakra jsem, že mi u něj v kupé ve vedlejším vagónu držej místo. Marie pořád klábosila s těma pubertákama, tak jsem sebral usárnu a šel s ním. Neměl jsem to dělat.